

El segell de l'Opus Dei

Una creu dins del món: el segell de l'Opus Dei representa això, tal com el fundador va dibuixar-ho en un tros de paper el febrer del 1943. Així narren aquest capítol els seus biògrafs.

04/11/2023

Al començament dels anys quaranta, sant Josepmaria meditava sobre la fórmula jurídica que permetés que els sacerdots pertanyessin a l'Obra. Només faltava el títol d'ordenació

que facilités el seu ministeri sacerdotal a l'Opus Dei.

El 14 de febrer del 1943, el fundador va celebrar la Santa Missa a l'oratori del centre de l'Opus Dei que tenien les dones al carrer Jorge Manrique, de Madrid. Durant la missa, va veure amb claredat la solució del que després seria la Societat Sacerdotal de la Santa Creu. En sortir de l'oratori, va demanar una ploma i va entrar en una saleta tot sol. Hi va treure la seva agenda de butxaca i va escriure al full del diumenge 14 de febrer, dia de sant Valentí: “A casa de les noies, a la Sta. Missa: Societas Sacerdotalis Sanctae Crucis”; i després va fer un petit dibuix (el disseny d'un cercle, dins del qual hi ha una creu).

► Descarregar el segell en blanc i negre

Després, al cap de pocs minuts, va aparèixer al vestíbul visiblement emocionat. Una de les presents recorda que va dir, mostrant una quartilla on havia dibuixat una circumferència i al centre una creu: “Mireu, aquest serà el segell de l'Obra. El segell, no el blasó: l'Opus Dei no té blasó. Significa el món i, dins l'entranya del món, la Creu, que és el sacerdocí”.

Sant Josepmaria no volia escuts perquè els fidels de l'Obra visquessin la seva vocació amb naturalitat, sense ostentació. A Camí 641, reflexiona així: “Discreció no és pas misteri, ni secretisme. —És, senzillament, naturalitat”. A l'edició crítica històrica de *Camí*, s'explica el

desig de discreció amb aquestes paraules: “En un 'món catòlic' que posava l'accent en signes externs - insígnies, banderes, hàbits, de partits polítics confessionals-, es deia que allò era 'misteri', 'secretisme'. Escrivà ho nega. Afirmava que és senzillament naturalitat”. Per això, l'elecció de comptar únicament amb un senzill segell.

L'endemà d'haver-lo dibuixat, sant Josepmaria va anar a L'Escorial, no gaire lluny de Madrid, on alguns fidels de l'Opus Dei estaven preparant uns exàmens de Teologia. Allí, va comunicar a Àlvar del Portillo la gràcia rebuda del Senyor el dia anterior dins la missa: la solució canònica per als sacerdots, el nom de la societat a constituir i fins el segell, que ho seria per a tot l'Opus Dei.

Més tard, monsenyor Àlvar del Portillo explicava: “Va ser allà, en

aquest oratori, dins de la Missa, on va veure la solució canònica perquè poguessin ordenar-se sacerdots de l'Obra, i fins i tot el nom i el segell de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu: un cercle simbolitzant el món i, dins, la Creu, que és el sacerdocí”.

En aquest segell, sant Josepmaria veia que Déu havia fet una cosa semblant al que fan els notaris després d'estendre una acta: posen la seva signatura i segell per testificar l'autenticitat del document. O com sant Pau que, en acabar de dictar algunes de les epístoles, afegia del seu puny i lletra *-scripsi mea manu* (*Flp*, 19)- per donar fe que tot era seu.